

Азъ имъ казахъ, че не съмъ убѣденъ въ правотата на това дѣло, че не съмъ наученъ да върша нищо безсѣзнателно, че не съмъ ставалъ, нѣма и да стана слѣпо орждие на никого, че нѣма да помѣстя ни крачка дружината си за това дѣло, което азъ считамъ позорно за армия въ конституционна страна и този часъ отивамъ да кажа това и на полковия к-ръ и на Кап. Вазова. Сичкитѣ се съгласиха съ меня и рѣшихме да отидемъ заедно. Намѣрихме ги, че спятъ и ги разбудихме. Азъ имъ казахъ приблизително горното, а Кап. Вазовъ отговори, че угря ще се събератъ и ще поговоримъ. Цѣла нощъ не можахъ да спя. На другия день 4 Августъ излизамъ утрѣнта изъ квартирата си и виждамъ Кап. Вазовъ на конь отива пакъ по позициитѣ; посрѣщнахъ го на пхтѣтъ и му казахъ още веднѣжъ, че азъ немога и нѣма да поведа дружината си въ София и му повторихъ дума въ дума горното. Молихъ го още да събщи за това въ София телеграфически. Вазовъ ми каза, че когато се върне ще приказваме. Той ни събра послѣ пладня сичкитѣ друж. к-ри, полк. к-ръ и капитана Тодорова и ни събщи една телеграмма отъ Кап Бендерова съ слѣдующето съдържание: „Днесъ непременно пратете краки на позицията“ Вазовъ ни обясни, че това значало полкѣтъ незабавно да тръгне за София. Азъ казахъ, че нѣма ни да помръдна дружината и обяснихъ на сичкитѣ мотивитѣ на моятъ постѣпкъ. Вазовъ уважи повидимому причинитѣ на моятъ отказъ и предложи този часъ да тръгнемъ за София двама, гдѣто ще мога да се убѣдя въ правотата на